

jo her Spørgsmaal om en moralsk Misbilligelse, ikke om en fysisk Fare, som skal undgaas. Der kan derfor ikke være Tale om en paatrængende Nødvendighed, som dog maa forudsættes at være til Stede med Hensyn til de Bestemmelser, der skulle optages i denne Lov; der er jo ikke Spørgsmaal om at optage alle de Straffepaabud, der kunne være egnede til at skaffe den krænkede moralske Følelse Fyldestgørelse. En paatrængende Grund kan der abstrakt taget heller ikke siges at være for Indførelsen af de Formildelser, som det næste Kapitel hjemler i visse Tilfælde, eller for de betingede Straffedomme. Som den højtærede Justitsminister bemærkede, have vi jo allerede den kongelige Benaadningsret. Hvis der er Trang til Formildelser, kunne de derfor fyldestgøres ad denne Vej. Ganske vist stemmer det jo baade med Lovgivningens Principper og med hele Benaadningsinstitutets Grund, at saadanne Formildelser kun skulle indtræde i Undtagelsestilfælde, men vi have jo haft mange Eksempler paa, at man har maattet rette paa uheldige Straffebestemmelser ad Benaadningsvejen, længe før man skred til direkte at forandre dem. Dette er uheldigt — det indrømmer jeg — det er meget bedre, at Benaadningsinstituttet indskrænkes til det Omraade, hvor det naturligst hører hjemme, nemlig til Undtagelsestilfældene, men en paatrængende Grund kan der ikke siges at være til at indføre Foranstaltninger, som kunne være ønskelige som Regulatorer, men ikke af anden Grund.

Endelig skal jeg med Hensyn til Forhøjelsen af den kriminelle Lavalder bemærke, at det paatrængende nødvendige jo ikke er, at faa den negative Bestemmelse indført, som i øvrigt kan være meget rigtig, at Børn under 14 Aar ikke skulle straffes, men det paatrængende er det positive: Hvad skulle vi da gøre med dem? Til Besvarelsen heraf giver Lovforslaget kun et meget uvæsentligt Bidrag, idet det indskrænker sig til at fjerne den Indring, som kan ligge i Forældrenes Myndighed. Jeg indrømmer, det er et Fortrin ved Loven, men i øvrigt gaar Lovforslaget ikke ind paa de Vanskeligheder, som tidligere Regeringer og Kommissionen for vanrøgtede Børn har paapekt, nemlig Opretelsen af Børnehjem eller Opdragelsesanstalter, forsynede med de fornødne Revselsesmidler, til hvilke vedkommende Børn kunne sendes hen. De to ældre Forslag vedrørende dette Forhold gik netop ud fra, at man maatte vente med Forhøjelse af

den kriminelle Lavalder, indtil man havde de positive Foranstaltninger i Orden, for ikke at komme til at staa paa bar Bund. Her gør dette Lovforslag saare lidet, saa at vi komme til at staa over for den Mulighed, at der intet vil kunne gøres ved saadanne Børn, og det turde vel nok være et Resultat, som er lidet stemmende med Retssikkerheden, og som næppe kan siges at være paatrængende nødvendigt.

Nogle af de Bestemmelser, som ere komne ind i Forslaget ved Folketingets Initiativ, ere gode, men jeg sætter ikke saa megen Pris paa dem, at jeg uden Forberedelse og regelmæssig Forhandling kan ønske dem vedtagne. Jeg havde for mit Vedkommende meget hellere set, om Lovforslaget havde indskrænket sig til de Punkter, som det oprindelige Regeringsforslag havde medtaget, og det selv om man med Hensyn til et Hovedpunkt maatte komme til et andet Resultat end det, jeg billiger. Nu foreligger imidlertid Sagen saaledes, at vi ere nødte til at overveje hele Lovforslaget, bortset fra, om det i Virkeligheden kan søge Ly under den Paastand, at det er en paatrængende Sag, det drejer sig om. Jeg skal da bemærke, at den Omstændighed, at man saaledes er gaaet forhastet til Værks, har givet Lovforslaget et umiskendeligt Præg. Jeg tror, at en sagkyndig Prøvelse af, jeg tør næsten sige hver enkelt Paragraf, vil vise, at den er meget mangelfuld, og der er her Tale om Mangler, der ikke blot ere af formel Natur, men som ere egnede til at bringe Forvirring og Konfusion i vor Straffelovgivning i det hele taget. Det vil jo ikke være hensigtsmæssigt her ved første Behandling at gennemgaa og paavise dette i alle Enkeltheder, det vilde ogsaa blive meget trættende, men nogle Hovedpunkter maa jeg dog berøre. Jeg mener for det første, at vi nødvendigvis maa have en Bestemmelse i Forbindelse med Slutningsudtalelsen gaaende ud paa, at den almindelige borgerlige Straffelovs almindelige Regler, alt det, som teknisk hører til den almindelige Del, altsaa Straffelovens Kapitler 1—8 og Kapitel 31, ogsaa have Gyldighed paa denne Lovs Omraade, for saa vidt det ikke er uforeneligt med Lovens eget Indhold. Jeg ved, at det er Meningen, men hvis det ikke bliver udtrykkelig udtalt, vil det rimeligvis ikke blive antaget, thi det maa ikke glemmes, at disse Bestemmelser i den almindelige borgerlige Straffelov kun gælde denne. Hvis man vil overføre dem paa et Tillæg til Straffeloven eller paa Ændringer i denne, som bag efter ved-